

[Jensen-Stevns.]

Enighed om, men det viser sig alligevel, at der ikke har foreligget Uenighedspunkter, som nogen af Parterne har brudt sig om at bringe frem for Offentligheden. Derfor er de enkelte Forbehold, som er taget, affattet paa en meget tilbageholdende Maade. Det hedder saaledes: „Fra anden Side inden for Udvalget har man bl. a. ønsket . . . , men for at opnaa Enighed har man givet Afkald derpaa.“ Saadan er Udtryksformen gennemgaaende, saa stærkt har altsaa Ønsket om at opnaa absolut Enighed været.

Jeg tror ganske bestemt, at det samme Ønske om absolut Enighed vil være at finde i dette høje Ting. Det er jo nemlig Udtryk for det i og for sig meget betydningsfulde, at vi her i Landet er naaet til en Ordning paa dette Omraade, som vi i Virkeligheden i Hovedsagen alle sammen føler os tilfredsstillet ved. Det er en Ordning, hvis ene Bestanddel, Beværterloven, foreligger her, og hvis anden Bestanddel er at søge i Skattelovgivningen.

Spørgsmaalet om en Ordning paa dette Omraade har jo i Løbet af de sidste Par Menneskealdrer været i høj Grad brændende over hele Skandinavien og for saa vidt ogsaa i den angelsaksiske Verden. Ædruelighedsspørgsmaalet i vor Forstand kender man derimod ikke, saa vidt jeg har forstaaet, i de romanske Lande og i Tyskland, altsaa de egentlige Vinlande. I de nordiske og angelsaksiske Lande har mange humane Bestræbelser haft til Formaal at forbedre Forholdene i saa Henseende. I Finland indførte man saaledes paa et givet Tidspunkt det totale Alkoholforbud, en Ordning, som man atter har opgivet, fordi det viste sig umuligt at haandhæve den. Man har ved adskillige Lejligheder hørt overfladiske Udtalelser angaaende det store Eksperiment, den store Anstrengelse, som man foretog i Finland paa dette Omraade. Jeg har haft Lejlighed til, medens denne Ordning florerede, ret indgaaende at gøre mig bekendt med den og dens Virkninger, og jeg maa sige, at jeg kun har fundet Grund til at se med Anerkendelse paa dens Hensigt, som jo dog var den at holde Folkesjælen sund. Men det viste sig altsaa, at det ikke var den rette Vej at gaa. I Sverige har man jo Systemet med Kontrabogen, „motboken“, som det hedder, et System, som man dog ingenlunde i alle Kredse derovre føler sig lige tilfredsstillet ved. Nu være det langt fra mig at ville kritisere de Ordninger, som man har truffet i andre Lande for at frem-

me Befolkningens Ædruelighed. Jeg vil blot sige, at den Ordning, som vi efterhaanden er naaet til her i Danmark, i det mindste er en god og virkningsfuld Ordning og en Ordning, som passer til vor Befolkning og dens Naturel.

Jeg lagde Mærke til, at den ærede foregaaende Taler, det ærede 6te landstingsvalgte Medlem (C. F. Sørensen), fremhævede Loven af 1924 som den egentlig skelsættende Lov paa dette Omraade. Jeg forstaaer jo nok, hvorfor det ærede Medlem gjorde det, det var formentlig, fordi han havde Lejlighed til at være med i 1924. Men Loven af 1924 byggede jo kun videre paa det Grundlag, som blev lagt allerede i 1912 ved den Beværter- og Omsætningslov, som daværende Indenrigsminister Jensen Sønderup fik gennemført. Før 1912 hvilede Ordningen paa de almindelige næringsretlige Regler, og enhver, der opfyldte et Minimum af Betingelser, kunde løse sit Næringsbevis som Beværter eller Gæstgiver, ganske som man kunde løse Næringsbevis som Høker eller som Haandværker. Det var i Loven af 1912, at der for første Gang i dansk Lovgivning blev givet Udtryk for den Betragtning, at det her drejer sig om mere end en almindelig Næringslovgivning, nemlig en Lovgivning, ved hvilken man kan øve en betydelig Indflydelse paa Befolkningens moralske Tilstand og i Virkeligheden ogsaa paa dens økonomiske Tilstand. Men som jeg sagde for et Øjeblik siden: Det System, vi har her i Landet, og den Lov, hvori det finder sit Udtryk, er vi jo alle sammen i det hele og store tiltredse med, og Lovens Resultater har ogsaa, som fremhævet af den ærede foregaaende Taler, været overmaade tilfredsstillende.

Det foreliggende Forslag, som jo i Enkeltheder blev gennemgaaet af den højtærede Minister, bygger paa det givne Grundlag, og af opsigtvækkende Bestemmelser indeholder det ikke nogen. Jeg anser Lovforslaget for at være et godt Forslag, og det er ikke min Hensigt at ville udtale noget Ønske om at faa det henvist til Udvalgsbehandling, ligesom jeg heller ikke skal stille Forslag om Ændringer deri. Naar jeg alligevel vil gøre nogle Bemærkninger om enkelte Punkter, er det mere for en anden Gangs Skyld, for at disse Ting dog kan være sagt ogsaa ved denne Lejlighed, for saa vidt som nogen senere Lovgiver skulde føle Lyst til at fordybe sig i vore Forhandlinger.

Bestemmelserne om Beværtningslokaler, om Beværtningsledere og Beværtningsper-